

*lám a kígyó egyesegyedül
a kígyó marad ott mindörökké
az ifjúság elveszett
paradicsomában*

*azt mondom: leányasszony
játszom a szóval*

*azt mondom: leányasszony
játszik a szó velem*

*még ha tótágast állsz is
még ha tótágast állok is
a sebek múlhatatlanok
akár a kerti törpék*

Könnyek

hová lett homlokod holdja

sötétedik

*pálinkát iszom
a pálinka olyan színű
akár a könnyek*

*röhögnöm kell mater dolorosa
abba fogok belehalni
hogy nem tudok belehalni abba
hogy elengedtelek*

PÁKOZDY FERENC

Nem hívlak...

*Nem hívlak fiam nem is tiltalak.
Mit ér egy roncs szív hűlevész salak?
Csak eljut egyszer hozzád is a hír
hogy aki írja nagybetegen ír
piros tintával szíve maradék
vérével. Irkafirka Töredék.
Egy pillanatra tán végrendelet.
De szívedre ne vedd! Csak intelek,
nem hagyatkozom, nem parancsolok.*

Lapzárta után érkezett a szomorú hír: Pákozdy Ferenc (1904–1970), a hódmezővásárhelyi születésű költő és műfordító Debrecenben elhunyt.

Más kéne ahhoz, urak, angyalok,
 hatalom, hírnév, vagyon, becsület.
 Nem ám afféle pupák feszület,
 mint az apádé, akinek ha van
 valahol földje, hat láb mélyre van.
 De azért rád is marad valami.
 Mienk vagy ezer éve. Ne keresd.
 Egyik fele sír, a másik kereszt.
 Még jó, hogy nem morog, hogy nem szalad.
 Dehogyné dönt kaput, dehogyné dönt falat.
 Fejet az agynak, régi regula.
 Bújjék a barlangjába, ha pulya.
 Hát itt a jussod, fogj hozzá, ha mersz.
 Verekedj érte, váltig várj, ha versz.
 Vagy csákiszalmájára hagyjalak?
 Akadna köztünk ilyen rongy alak?
 Hisz mi voltunk az ország valaha,
 emberek, emberfia, katona,
 szabad jobbágyok, rab földönfutók,
 úttörők, bírák, kútfők, bujdosók,
 a szívem rögös, a hajam deres,
 de lel lovat a vén is ha keres.
 Az osztály osztály. Erre bizzalak?
 Mi vagyok én? Giliszta? Ásatag?
 Halál kutyája? Élet rossebe?
 Ha jöhetsz, fiam, gyere, most gyere!
 Te még helyettem tán valamire.

Testamentumot

testamentumot hányat tettem
de egyet mindig félretettem

kutya jótréfa balszerencse
hadd űzze hajtsa hadd teremtsen

azt az egyet egyetlenegy
manna a menny csak győzni szedjed

sem a fazékba sem a húsba
kötöttem inkább saulusba

innen a földről a pokolból
a sok sok hóhér gyakolból

pálba a halba fordulása
ma is szálka isten halála

tapasztalásra pusztulásra
káprázat terüljastalára

az én szememben vén szívemben
fenn is akadt de én kivettem

egytálételnek lakomának
jó szeretőnek jó komának

és mégis látok mégis hallok
elsomfordálok eloldalgok

írtam én egyre írtam volna
de mindig mindig beleszólt a

hiszek hiszek a szerelemben
de hogyan képes arra ember

éles szem vájt fül serdülő szív
holtig serdülő tudom ő hív

tudomány erkölcs húzná vinné
lesz-e valaha búza hitté

vettem a lapot vett a hullám
de nincs egyebem mint a hullám

tolvajnak ez is testamentum
szentségtörőnek szakramentum

még jár kell jönne menne lábza
de mindenestül betáblázva

ebbe maradjunk ez a tisztetem
megáldhat ha kit kisemmiztem

Rám férne

rám férne egy kis tiszapart
de visszatart

a honfibú a honderű
a mű a tű

egy ipszilon egy üpszilon
egy nőszírom

egy hírehamvasincs virág
egy ispiláng

az óvónéni a dada
a lánc dala

egy rét egy messzi messzi rét
egy fék kerék

a lovas immár műlovar
betűrovar

pora se por tán csak porond
javít ha ront

újra meg újra harcba száll
s kaszál kaszál

szeretne hagyni valamit
mint szulamit

egy rózsát egy kis jószagot
egy hézagot

lebukik ember fölmerül
de emberül